

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Lukášem Hlouchem, Ph.D. v právní věci žalobce: **J. K.**, státní příslušnost Slovenská republika, trvale bytem, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 25, Praha 5, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 2. 6. 2014, č.j. 560 115 6242/315-SJ, ve věci nepřiznání starobního důchodu,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou ze dne 27. 6. 2014 podanou ke Krajskému soudu v Nitre (SR) následně postoupenou k projednání Krajskému soudu v Trnave (SR) se žalobce domáhal přezkoumání rozhodnutí žalované ze dne 2. 6. 2014, č.j. 560 115 6242/315-SJ (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž bylo rozhodnuto o zamítnutí námitek žalobce proti rozhodnutí žalované ze dne 15. 4. 2014, č.j. 560 115 6242/428 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Krajský soud v Trnave usnesením ze dne 28. 11. 2014, č.j. 38 Sd/81/2014-15, které bylo potvrzeno usnesením Nejvyššího soudu SR ze dne 25. 2. 2015, č.j. 9 So/32/2015, řízení zastavil s tím, že po nabytí právní moci bude věc postoupena Krajskému soudu v Brně. (dále jen „krajský soud“). Žaloba byla krajskému soudu doručena dne 3. 4. 2015.

Napadeným rozhodnutím žalovaná rozhodla o zamítnutí námitek žalobce proti prvostupňovému rozhodnutí, kterým byla zamítnuta žádost žalobce o přiznání starobního důchodu z důvodu nesplnění podmínek ustanovení § 28 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZDP“) a s přihlédnutím k nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 883/2004 (dále také „Nařízení“) a nařízení

Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 987/2009. Žalobce v námitkách označených jako odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí uvedl, že žádá o opětovné posouzení své žádosti, neboť získal 6 092 dnů doby pojištění (tzn. 16 let a 252 dnů) v zaměstnání uvedeném v ustanovení § 14 odst. 2 písm. a) až h) zákona č. 100/1988 Sb., o sociálním zabezpečení, ve znění účinném do 31. 12. 1995, a zaměstnání ve zvýhodněné kategorii trvalo k 31. 12. 1999. Žalobce měl za to, že má podle ustanovení § 174 odst. 1 písm. c) zákona č. 100/1988 Sb. nárok na starobní důchod dovršením 58 let věku, tj. od 15. 1. 2014.

V odůvodnění **napadeného rozhodnutí** žalovaná uvedla, že žalobce získal dobu pojištění též v SR, pročez bylo aplikováno nařízení č. 883/2004, konkrétně čl. 50 odst. 1 tohoto nařízení, který odkazuje při stanovení nároku na důchodové dávky na právní předpisy ČR. Žalovaná odkázala na ustanovení § 28 a § 29 ZDP a dospěla k závěru, že ve smyslu § 32 odst. 2 je důchodovým věkem žalobce hranice 63 let a 6 měsíců, neboť se jedná o muže narozeného v roce 1956. Důchodového věku dosáhne žalobce až ke dni 15. 7. 2019, nikoliv k datu 15. 1. 2014, jak se domnívá. K námitce, že žalobce získal 6092 dnů doby pojištění, tj. 16 let a 252 dnů doby pojištění v zaměstnání uvedeném v § 14 odst. 2 písm. b) až h) zákona č. 100/1988 Sb. žalovaná uvedla, že v období od 19. 6. 1997 do 31. 7. 2002 byl žalobce zaměstnán u společnosti Slovenská plavba a prístavy, a.s., přičemž tato doba byla podle slovenských právních předpisů zhodnocena jako zaměstnání I. kategorie. Vzhledem k tomu, že v ČR došlo ke zrušení pracovních kategorií k 31. 12. 1992 zákonem č. 235/1992 Sb., o zrušení pracovních kategorií a o některých dalších změnách v sociálním zabezpečení, ve znění pozdějších předpisů, nemůže být období zaměstnání žalobce hodnoceno pro účely důchodového pojištění podle českých právních předpisů jako zaměstnání I. kategorie. Žalovaná poukázala na ustanovení § 74 ZDP a § 21 zákona č. 100/1988 Sb. a uvedla, že žalobce získal v zaměstnání I. A pracovní kategorie celkem 5166 roků, tj. 14 let a 56 dnů doby pojištění, a nesplňuje tedy ani jednu z podmínek podle ustanovení § 21 zákona č. 100/1988 Sb., ve znění účinném do 31. 12. 1995, pro vznik nároku na starobní důchod v 55 letech. Podle § 174 písm. c) zákona č. 100/1988 Sb. platilo, že nárok na starobní důchod vzniká též, získal-li občan potřebnou dobu pojištění a dosáhl věku alespoň 58 let a byl-li zaměstnán nejméně 16 let v zaměstnání I. A kategorie. Žalobce však získal v I. A pracovní kategorii pouze 14 let a 56 dnů, a nárok na snížení důchodového věku mu nevznikl. Proto žalovaná námitky zamítla a prvostupňové rozhodnutí potvrdila.

V žalobě ze dne 27. 6. 2014 nazvané jako „odvolanie proti rozhodnutiu Českej sociálnej poisťovne“ a jejím doplnění ze dne 20. 4. 2015 žalobce uvedl, že zatímco Sociálna poisťovňa Bratislava vyhověla jeho žádosti o starobní důchod podané ke dni 15. 1. 2014, žalovaná jeho žádost dvakrát zamítla s tím, že žalobce nesplňuje podmínky nároku na starobní důchod, ačkoliv má v I. A kategorii 16 let a 252 dnů doby pojištění. V ČR má žalobce 5166 dnů doby pojištění, tzn. 14 let a 56 dnů a na Slovensku 926 dnů, tj. 2 roky a 196 dnů. Žalobce vyjádřil údiv nad tím, jak je tento rozdíl možný, a uvedl, že, považuje napadené rozhodnutí za nesprávné z důvodu neuznání první důchodové kategorie odpracované nejen v ČR, ale i na Slovensku. Navrhl proto, aby krajský soud vzal do úvahy odpracovanou dobu pojištění v I. A důchodové kategorii, která ve skutečnosti přesahuje 16 let a jeho nárok na přiznání důchodu.

Ve vyjádření k žalobě žalovaná poukázala na relevantní právní úpravu a uvedla, že zákonem č. 235/1992 Sb. došlo mj. ke zrušení pracovních kategorií ke dni 31. 12. 1992. Podle českých právních předpisů proto nelze žalobci po tomto datu započítat dobu jeho zaměstnání v I. pracovní kategorii pro účely českého důchodového pojištění. Ke dni 31. 12. 1992 žalobce odpracoval v zaměstnání I. pracovní kategorie pouze 5166 dnů, tj. 14 let a 56 dnů. S ohledem

na výše uvedené předpisy nárok na starobní důchod žalobci v 58 letech věku nevznikl, neboť nezískal 16 let zaměstnání v I. A pracovní kategorii. K námitce žalobce, že slovenská nositelka pojištění uznala žalobci celých 16 let a 252 dnů, které odpracoval v I. pracovní kategorii, žalovaná sdělila, že při rozhodování o nároku na starobní důchod žalobce postupovala v souladu s citovaným Nařízením, z něhož nevyplývá, že by při nároku na důchod v SR vznikl žalobci automaticky nárok na stejný důchod i v ČR a že by ČR, resp. žalovaná měla přihlídnout k době zaměstnání v I. A pracovní kategorii, kterou žalobce získal v SR po 31. 12. 1992.

Ze správního spisu žalované vyplývají následující pro posouzení věci relevantní skutečnosti. Žalobce získal před rozpadem Československa, tj. do 31. 12. 1992, 5166 dnů doby pojištění v preferované I. A pracovní kategorii – 14 let a 56 dnů. Zaměstnavatelem byla Čsl. námořní plavba se sídlem v Praze, takže tato doba je hodnocena shodně oběma nositeli pojištění jako česká. Žalobce dále získal po rozpadu Československa v období od 19. 6. 1997 do 31. 7. 2002 dobu pojištění 1869 dnů, která byla slovenskou nositelkou pojištění hodnocena jako doba I. A pracovní kategorie a zaměstnavatelem byla Slovenská národná plavba a prístavy, a.s. Žalobci přiznala slovenská strana starobní důchod ve sníženém důchodovém věku 58 let ve výši 60,50 EUR, v němž jsou hodnoceny slovenské doby pojištění v délce 3051 dnů doby pojištění. Celková dosažená doba pojištění podle slovenské nositelky pojištění činila 11 741 dnů, z toho doba v preferované pracovní kategorii I. A činila 6092 dnů (16 let a 252 dnů). Z tohoto rozhodnutí vyplývá, že slovenská nositelka pojištění aplikovala ustanovení § 274 zákona č. 461/2003 Z.z. ve spojení s § 174 odst. 1 zákona č. 100/1988 Sb. s tím, že žalobce dosáhl důchodového věku dovršením 58 let věku ke dni 15. 1. 2014. Žalobce požádal o přiznání českého starobního důchodu za české doby pojištění žádostí postoupenou žalované cestou slovenské nositelky pojištění dne 17. 2. 2014.

Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s. ř. s.“), osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.), a jde rovněž o žalobu přípustnou ve smyslu ustanovení § 65, § 68, a § 70 s. ř. s.

O žalobě krajský soud rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 s. ř. s. s tím, že ve věci nařídil jednání. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí podle skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalované (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).

Napadené rozhodnutí krajský soud přezkoumal v řízení podle prvního dílu hlavy druhé s. ř. s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanoveních § 71 odst. 1 písm. c), d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s. ř. s., přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu zjištěného k datu vydání napadeného rozhodnutí.

Mezi stranami není sporný skutkový stav, který je dokumentován ve správním spisu žalované, který měl krajský soud při svém rozhodování k dispozici a z něhož vycházel. Všechny žalobní námitky v zásadě míří k posouzení zákonnosti napadeného rozhodnutí, a to i ve vazbě na zachování souladu napadeného rozhodnutí žalované s evropským systémem koordinace systémů sociálního zabezpečení jednotlivých členských států Evropské unie (EU).

Při jednání nařízeném na den 29. 3. 2016, jehož se žalobce bez omluvy nezúčastnil, krajský soud shrnul obsah soudního a správního spisu, přičemž dal stranám příležitost k předložení návrhů na provedení dokazování. Žalovaná žádné návrhy na dokazování nevznesla, přičemž soud neshledal potřebu provádět jakékoliv další důkazy, neboť všechny

podstatné listiny dokumentující skutkový stav věci jsou založeny ve správním spisu. Poté soud předestřel žalované rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 1. 2013, sp. zn. 3 Ads 25/2012, v němž Nejvyšší správní soud řešil obdobnou právní věc slovenského občana, který získal určitou dobu pojištění za trvání Československa v preferované pracovní kategorii, nicméně tato doba byla ve smyslu čl. 20 Smlouvy mezi ČR a SR o sociálním zabezpečení, který je součástí i nyní platného nařízení č. 883/2004, hodnocena jako doba slovenská. Poté krajský soud odročil jednání za účelem vyhlášení rozsudku.

Krajský soud po důkladném právním posouzení věci shledal, že žaloba **není důvodná**, přičemž byl veden následující právní úvahou.

Žalobce ve svých námitkách proti napadenému rozhodnutí vycházel z názoru, že pokud mu slovenská nositelka pojištění započítala pro vznik nároku dobu pojištění v délce 16 let a 252 dnů, které dosáhl v I. A pracovní kategorii na území bývalého Československa a po 31. 12. 1992 na území SR, pak by mu měla česká nositelka pojištění (tzn. žalovaná) započítat tu stejnou dobu pojištění pro vznik nároku na dílčí český starobní důchod ve smyslu čl. 4 Nařízení. Tento právní názor žalobce se v obecnějším rozměru opírá o princip sčítání dob pojištění (čl. 6 Nařízení) a okrajově též o princip asimilace rozhodných skutečností vyjádřený v preambuli Nařízení (body 10 a 12), na nichž je koordinační mechanismus citovaného Nařízení založen. Působení těchto principů ve vztahu k nakládání s dobami pojištění dosaženými na území jiného členského státu je ovšem limitováno direktivou zákazu dvojího hodnocení dob pojištění, jakož i zásadou přiměřenosti a zásadou předcházení souběhu dávek (čl. 10 Nařízení). Zvláštní pravidla pro nakládání s tzv. „preferovanými“ dobami pojištění jsou obsažena v čl. 51 citovaného Nařízení.

Při rozhodování v důchodových věcech s unijním prvkem je Česká správa sociálního zabezpečení povinna posoudit vztah vnitrostátního a evropského práva, mj. vyhodnotit ve smyslu čl. 5 ve spojení s relevantními články (zejm. čl. 46 a 51 Nařízení) upravujícími rovné nakládání s dávkami, příjmy, skutečnostmi nebo událostmi, zda je možno skutečnosti nastalé v jiném členském státě EU a jiném pojistném systému, které jsou rozhodné pro vznik nároku na dávku z českého systému důchodového pojištění, zohlednit při rozhodování o nároku na předmětnou dávku (viz k tomu obdobně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2014, čj. 4 Ads 57/2013-36, přístupný na www.nssoud.cz). Krajský soud poukazuje na to, že žalovaná citovala předmětné Nařízení pouze velmi obecně, takže není zřejmé, nakolik se zabývala podrobněji výkladem tohoto ustanovení ve vztahu k předmětné věci, jakkoliv by si to tato věc zasluhovala. Nicméně odůvodnění rozhodné právní otázky obsažené v napadeném rozhodnutí není natolik nedostatečné, aby je krajský soud musel považovat za nepřezkoumatelné ve smyslu § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s.

Podle čl. 51 odst. 1 Nařízení platí, že „*Podmiňují-li právní předpisy členského státu poskytování některých dávek získáním dob pojištění pouze u **zvláštních činností** vykonávaných zaměstnancem nebo osobou samostatně výdělečně činnou nebo v povolání, na které se vztahuje **zvláštní systém pro zaměstnance** nebo osoby samostatně výdělečně činné, přihlíží příslušná instituce tohoto členského státu k dobám získaným podle právních předpisů jiných členských států pouze v případě, že byly získány v rámci **odpovídajícího systému**, nebo pokud tomu tak není, ve stejném povolání, případně ve stejné činnosti vykonávané zaměstnancem nebo osobou samostatně výdělečně činnou. Nesplňuje-li po přihlédnutí k takto získaným dobám dotyčná osoba podmínky pro pobírání dávek zvláštního systému, berou se tyto doby v úvahu pro účely poskytování dávek podle obecného systému nebo, neexistuje-li,*

dávek systému vztahujícího se buď na manuální, nebo nemanuální pracovníky za předpokladu, že dotyčná osoba byla pojištěna v rámci jednoho z těchto systémů.“

Systém pracovních kategorií byl zrušen ještě za trvání Československa zákonem č. 235/1992 Sb., o zrušení pracovních kategorií a o některých dalších změnách v sociálním zabezpečení, s účinností k 1. 6. 1992. Na základě novelizace ustanovení § 174 a § 175 zákona č. 100/1988 Sb. byl vytvořen přechodný mechanismus, na základě něhož se zohledňovaly nároky spojené s výkonem zaměstnání v I. a II. pracovní kategorii při rozhodování o důchodech i nadále. Nová úprava důchodového systému po 1. 1. 1996 (po nabytí účinnosti zákona o důchodovém pojištění) reagovala na dřívější existenci pracovních kategorií a z nich plynoucích odlišných podmínek pro vznik nároku na starobní důchod a jeho výši v ustanoveních § 71 a § 74 (viz k tomu blíže rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 2. 2011, č.j. 3 Ads 129/2010-82, přístupný na www.nssoud.cz).

Podle § 74 ZDP platí, že „nároky na snížení věkové hranice pro vznik nároku na starobní důchod podle předpisů platných před 1. lednem 1996 po odpracování stanovené doby zaměstnání v I. pracovní kategorii nebo v I. (II.) kategorii funkcí zůstávají zachovány do 31. prosince 2018. Snížená věková hranice pro vznik nároku na starobní důchod se přitom považuje pro účely tohoto zákona za důchodový věk.“

Podle ustanovení § 174 odst. 1 písm. c) zákona č. 100/1988 Sb. ve znění s účinností do 31. 12. 1995 platilo, že občan, který vykonával před 1. lednem 1993 zaměstnání I. pracovní kategorie, popřípadě službu I. nebo II. kategorie funkcí, má po 31. prosinci 1992 nárok na starobní důchod též, jestliže byl zaměstnán nejméně 25 roků a dosáhl věku alespoň 58 let, byl-li zaměstnán nejméně 12 roků v zaměstnání uvedeném v § 14 odst. 2 písm. a), popřípadě 8 roků, jde-li o takové zaměstnání v uranových dolech, nebo 16 roků v zaměstnání uvedeném v § 14 odst. 2 písm. b) až h) anebo 16 roků ve službě I. kategorie funkcí nebo 17,5 roku ve službě II. kategorie funkcí. Podle ustanovení § 175 nároky vyplývající ze zařazení zaměstnání do I. a II. pracovní kategorie nebo služby do I. a II. kategorie funkcí se přiznávají do 31. prosince 2016.

Podle ustanovení § 14 odst. 1 zákona č. 100/1988 Sb., s účinností do 31. 12. 1995, platilo, že zaměstnání jsou pro účely důchodového zabezpečení zařazena do 31. prosince 1992 podle druhu vykonávaných prací do tří pracovních kategorií. Zaměstnání I. a II. pracovní kategorie jsou uvedena v resortních seznamech zaměstnání zařazených do I. a II. pracovní kategorie vydaných před 1. červnem 1992; do III. pracovní kategorie patří zaměstnání, která nejsou zařazena do I. nebo II. pracovní kategorie. Podle § 14 odst. 1 písm. e) zákona č. 100/1988 Sb. ve znění s účinností do 31. 12. 1995 platilo, že do I. pracovní kategorie jsou zařazena zaměstnání, v nichž se vykonávají soustavně a v průběhu kalendářního měsíce převážně práce rizikové, při kterých dochází k častým a trvalým poruchám zdraví pracujících působením škodlivých fyzikálních a chemických vlivů, a to mj. zaměstnání členů posádek námořních lodí.

Krajský soud v první řadě hodnotil, zda je možno systém pracovních kategorií považovat za zvláštní systém ve smyslu čl. 51 odst. 1 citovaného Nařízení. Právní úprava pracovních kategorií zohledňovala obtížnost výkonu určitých povolání a jejich nároky na zdraví zaměstnanců, na něž reagovala mj. mechanismem snížení důchodového věku rozhodného pro vznik nároku na starobní důchod. Jednalo se tedy nepochybně o zvláštní subsystém důchodového zabezpečení (pojištění), který svou povahou a účelem lze

kvalifikovat pod pojem „zvláštní systém“ pro zaměstnance, který užívá citovaný čl. 51 Nařízení. V tomto smyslu rovněž vyznívá i relevantní judikatura Nejvyššího správního soudu, konkrétně především rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 1. 2013, č.j. 3 Ads 25/2012- 41, přístupný na www.nssoud.cz).

Krajský soud sdílí názor žalované vyjádřený v napadeném rozhodnutí, že vnitrostátní česká právní úprava neumožňuje započítat z hlediska vzniku nároku na starobní důchod ve snížené věkové hranici dobu pojištění dosaženou v období od 19. 6. 1997 do 31. 7. 2002. Vnitrostátní právní úprava zohledňování dob pojištění dosažených v tzv. preferovaných pracovních kategoriích je totiž postavena na přechodných ustanoveních § 74 ZDP ve spojení s § 174 zákona č. 100/1988 Sb., která pamatují pouze na doby pojištění v preferovaných pracovních kategoriích dosažené v Československu před zrušením systému pracovních kategorií. Pouze na základě české právní úpravy tak není možno v rámci aplikace ustanovení § 74 ZDP zohledňovat za účelem stanovení důchodového věku pojištěnce jiné preferované doby pojištění, než které jsou pokryty citovanými přechodnými ustanoveními ZDP.

Dále krajský soud hodnotil samotnou aplikovatelnost citovaného čl. 51 odst. 1 Nařízení na posuzovanou věc, neboť v případě střetu mezi pravidly vnitrostátního práva a pravidly vyplývajících z citovaného Nařízení je třeba dát evropské právní regulaci aplikační přednost. Krajský soud především nepřehlédl právní názor Nejvyššího správního soudu obsažený v citovaném rozsudku ze dne 8. 1. 2013, č.j. 3 Ads 25/2012- 41, přístupném na www.nssoud.cz, v němž se Nejvyšší správní soud vyjádřil na půdorysu skutkově poněkud odlišného případu k možnosti zápočtu preferované doby pojištění dosažené v jiném členském státě EU pro účely vzniku nároku na starobní důchod ve sníženém důchodovém věku takto: *„Jestliže tedy stěžovatel již na základě uvedených dob pojištění získaných v preferované pracovní kategorii získal výhodu spočívající v přiznání nároku na slovenský starobní důchod již v 55 letech věku, nemůže se téže výhody domáhat u českého nositele pojištění, který není příslušný ke zhodnocení slovenských dob pojištění, za které se stěžovatelovy doby pojištění ve smyslu čl. 20 Smlouvy, který zůstává platnou součástí úpravy koordinace rozhodování o důchodových mezi oběma nástupnickými státy, považují. Tato výhoda, která se netýká samotného zohlednění těchto dob pojištění pro nárok na český dílčí důchod a spočívá ve snížení důchodového věku oproti obecným pravidlům, tedy nemůže být přiznána stěžovateli opakovaně na základě aplikace koordinačních pravidel citovaných evropských nařízení. O tomto postupu by bylo možno uvažovat pouze v případě, který připustila a odůvodnila i žalovaná v napadeném rozhodnutí, a to zohledněním čl. 57 nařízení č. 883/2004 v situaci, kdy by stěžovatel získal i určitou českou dobu pojištění v preferované pracovní kategorii delší jednoho roku. Pak by podle zásady sčítání dob pojištění bylo třeba tyto doby sečíst pro posouzení otázky, zda je možno na stěžovatele aplikovat institut snížení důchodového věku ve smyslu přechodného ustanovení § 74 zákona č. 155/1995 Sb. a § 21 odst. 1 písm. a) zákona č. 100/1988 Sb. ve znění platném a účinném do 31. 12. 1995. Jelikož však tato situace nenastala a stěžovatel to ani netvrdil, nezabýval se Nejvyšší správní soud podrobněji analýzou působení citovaných ustanovení evropské úpravy v takové situaci.“* Krajský soud vnímá poselství tohoto právního názoru v tom smyslu, že za určitých okolností může být žalovaná jako česká nositelka pojištění povinna zohlednit při posuzování otázky důchodového věku srovnatelnou dobu pojištění získanou v určitém zvláštním systému jiného členského státu EU, pokud by pojištěnec zároveň získal v českém systému pojištění dobu pojištění ve srovnatelné profesi v preferované pracovní kategorii delší než jeden rok (čl. 57 odst. 1 Nařízení).

Krajský soud však dospěl k závěru, že toto ustanovení a citovaný výklad Nejvyššího správního soudu nelze na případ žalobce aplikovat, neboť to neumožňují skutkové okolnosti případu. Žalobce sice dosáhl v českém důchodovém pojištění na území bývalého Československa dobu 5166 dnů (14 let a 56 dnů) v preferované pracovní kategorii I. A, která je hodnocena jako česká doba pojištění. Nicméně tato doba pojištění sama o sobě nedosahuje potřebných 16 let, v důsledku čehož by žalobce splnil podmínku naplnění snížené věkové hranice pro vznik nároku na starobní důchod. Žalobce by totiž mohl mít sníženou věkovou podmínku pouze podle § 74 ZDP., ale ta se určuje podle předpisů platných do 31. 12. 1995 a je limitována ziskem potřebné doby v preferované pracovní kategorii do 31. 12. 1992. Pokud by tedy žalobce vykonával své zaměstnání v ČR v období od 19. 6. 1997 do 31. 7. 2002, i když by konal pořád tutéž práci, nemohla by se mu takto získaná doba pojištění započítat pro vznik nároku na starobní důchod ve sníženém důchodovém věku. Tím spíše per argumentum a maiori ad minus to není možné, pokud v této době pracoval v SR. Ke dni, k němuž žádal o český starobní důchod, zde tedy není podle našich předpisů žádný systém ve smyslu čl. 51 citovaného Nařízení, v jehož rámci by bylo možné přihlédnout k dobám získaným ve zvláštním systému v jiném členském státě, tyto doby se zohledňují pouze v rámci přechodných ustanovení k již zaniklému československému systému pracovních kategorií a jen v zákonem stanoveném rozsahu. Zásada rovnosti nakládání s dobami pojištění, resp. sčítání dob pojištění (čl. 6 Nařízení) ani zásada asimilace faktů plynoucí z čl. 10 až 12 preambule a čl. 5 Nařízení tedy nebyly žalovanou v napadeném rozhodnutí porušeny. Opačný výklad by naopak vedl k tomu, že žalobce by byl pozitivně diskriminován oproti pojištěnci, který by dosáhl tutéž spornou dobu v obdobné profesi v českém systému důchodového pojištění a kterému by tato doba pojištění nemohla být pro vznik nároku na důchod ve snížené věkové hranici v důsledku aplikace citovaných ustanovení § 74 ZDP a § 174 zákona č. 100/1988 Sb. zohledněna.

Tímto výkladem je též třeba odůvodnit rozdílné zacházení se slovenskou dobou pojištění získanou žalobcem v preferované pracovní kategorii I. A v období od 19. 6. 1997 do 31. 7. 2002, kterou slovenská nositelka pojištění zohlednila pro vznik nároku na starobní důchod ve snížené důchodové hranici, zatímco žalovaná jako česká nositelka pojištění tuto dobu pojištění pro vznik nároku na starobní důchod ve sníženém důchodovém věku 58 let nezapočítala. Žalobní námitka směřující proti tomuto postupu žalované tedy podle názoru krajského soudu není důvodná.

Ze všech shora uvedených důvodů krajský soud žalobu vyhodnotil jako nedůvodnou, a proto ji jako takovou dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl, jak je ve výroku I. uvedeno.

O náhradě nákladů řízení krajský soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci úspěch neměl (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta), a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalované nelze náhradu nákladů řízení přiznat ve smyslu § 60 odst. 2 s. ř. s.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem;

to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 8. dubna 2016

JUDr. Lukáš Hlouch, Ph.D., v. r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Běla Kotoučková